

det tropiske Klima, hvorunder de befinde sig, ikke tjene saa lang Tid som andre Officianter, affeet endog saa fra det abnorme Forhold, hvori deres Gager staae, til Gageringen i Almindelighed, og som er endnu mere abnormt end for Gesandternes Vedkommende, idet Gesandterne af deres store Indtægter dog kun nyde en Deel deraf som Gage, og den øvrige Deel som Taffelpenge, ligesom det ialfald er ganske anderledes vanskelige Poster, end Tilfældet er med Fleertallet af de coloniale Bestillinger. Jeg skal imidlertid, hvad disse angaaer, gjøre opmærksom paa, at man vil kunne finde sig beroliget ved Udkastets § 12, som har undtaget dem fra dets almindelige Regler. Hvad Diplomaterne derimod angaaer, da er der ingen Anledning til, at undtage dem fra den almindelige Pensjonslovs Bestemmelser; thi i Slutningen af § 4, maa jeg tillade mig at bemærke, siges der udtrykkeligt, at hvad Embedsindtægterne overstige 6000 Rbd. kommer ikke i Betragtning til Pensjonsberegningen, og dernæst, at ingen Pension tør overstige 3000 Rbd. Deraf følger altsaa for det Første, at en Diplomat ingensinde kan komme paa en højere Pension end 3000 Rbd., om han end tjente nok saa godt og nok saa længe, og dernæst, at de Diplomater, som efter kort Tids Tjeneste maatte gaae af, og for hvem det vilde være til stor Favør at faae 3000 Rbd. i Pension, ialfald ikke kunne bringe en større Deel af deres Indtægter under Scalaens Beregning end 6000 Rbd., hvorimod den øvrige Deel, de maatte have nydt, ikke kommer dem tilgode. Hvad disse 3000 Rbd. angaaer, som ere Maximum, da skal jeg bemærke, at det har hidtil været den Pension, som sædvanligviis i det Høieste har været tilstaaet en udtjent Gesandt ved et fremmed Hof. Det vil da ogsaa for Fremtiden blive Maximum for Embedsmænd efter denne Lov. Forsaavidt den samme ærede Landsthingsmand har anseet det for en Selvfølge, som ikke behøvede udtrykkelig at udtales i Loven, at der kan møde Tilfælde, hvor der er særdeles Anledning til at indstille en Embedsmand — være sig paa Grund af særdeles lang og nidkær Embedsførelse eller fordi han, i Besiddelse af udmærkede Egenskaber, først i en seer Levealder er erhvervet for Statens Tje-

neste — til en forhøiet Pension, da er dette visse et Tilfælde, som Regjeringen har tænkt sig, og, saavidt jeg erindrer blev det udtrykkelig udtalt i de Motiver, som ledsagede Lovudkastet issor, at Regjeringen maatte forbeholde sig ved et særligt Lovforslag at see et saadant Tilfælde ordnet, og jeg skal derved endnu kun bemærke, at det netop i disse Dage er under Forhandling ved Rigsdagen, hvorvidt der maatte være tilstrækkelig Anledning til at bringe et saadant Tilfælde i Form af et eget Lovforslag under Rigsdagens Overveielse.

Jeg ønskede endnu med Hensyn til de Militaire, at gjøre opmærksom paa en Betragtning, som jeg forbigik i mit tidligere Foredrag, og som jeg heller ikke troer blev af min ærede Collega Krigsministeren bemærket. Jeg anførte, at de Militaires Gager ikke kunne siges at være saa høie, og at man maatte tilstaae, at en Mand, efter at have tjent i Militairstaten i 20 til 30 Aar, ordentligviis ikke vil være kommen paa en saa god Indtægt, som en Embedsmand med lignende Tjenesteaalder i Civilestaten. Jeg maa dertil endnu, fordi flere maaskee kunde finde, at efter Forhøielsen af Gagerne ved Reglementet af 1842 tjene de Militaire ikke saa daarligt, føie den Bemærkning, at vi maae have klart for Die, hvilken Forpligtelse der følger med de Militaires Stilling, nemlig at de, naarsomhelst og hvor somhelst det fordres, under hvilke somhelst Forhold, uden Hensyn til om de have en stor eller en lille Familie at forsørge, ere pligtige at offere deres Liv i Statens Tjeneste. Imod denne Forpligtelse har man ikke Andet at stille i Udsigt, end at sige: hvis Du falder, skal Staten sørge for Dine Efterladte, og hvis Du bliver Invalid, vil man sørge for Dig, saa godt som man kan; men dette er en Betragtning, som ingenlunde opveier hiin store Forpligtelse, og jeg troer derfor, at man ved at bedømme de Militaires Gager maa tage i Betragtning det langt større Krav, der Hayes til dem, end til nogen Embedsmand i civil Stilling, og jeg mener derfor, at det er dobbelt forkasteligt, naar man vil søge ved specielle Lovbestemmelser at ramme de Militaire. Det Ændringsforslag, som er bebudet af en æret Landsthingsmand, hvorved de Militaire i Hæren